

uden at det får nogen konsekvenser i forhold til Rusland, men hvis man påpeger menneskerettighedsovertrædelser fra russisk side, så får det gigantiske konsekvenser. Og så er det meget begrænset, hvad vi kan gøre.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Hr. Søren Søndergaard spørger: Gør Rusland dette, fordi de synes, det er rimeligt, eller fordi de er tvunget?

Jeg tror, Rusland gør det, fordi det er i Ruslands interesse. Ruslands interesse er at udvikle et godt forhold til den vestlige verden, herunder også den vestlige verdens største land, USA. Det er i deres interesse af politiske grunde. Det er i deres interesse af økonomiske grunde. Det er egentlig ikke så indviklet.

Og det er derfor, jeg tror, at der er basis for at udvikle en ramme om strategisk stabilitet, også fordi der er fælles interesse i at udvikle et godt forhold. Det er min vurdering, og den tror jeg, man nemt kan få underbygget ved at vurdere de reelle problemer for Ruslands økonomi og Ruslands strategiske interesser, herunder det forhold, at der altså øst for Ural – i det kæmpe, kæmpe vidtstrakte område – kun bor 20 mio. russere.

Formanden:

Hr. Søren Søndergaard som ordfører?

Søren Søndergaard (EL):

Da USA's præsident, George Bush, i december 2001 opsagde ABM-traktaten, så var det efter vores opfattelse kun en foreløbig kulmination på en række ensidige amerikanske skridt, som alle risikerer at sætte gang i oprustningen, og som på sigt vil gøre verden til et mere usikkert sted at være.

I januar 2002 kom den amerikanske forsvarsminister Donald Rumsfelds dokument til den amerikanske kongres om en ny atomstrategi, hvori det seriøst indgår i overvejelserne, at USA kan bruge atomvåben i en krig mod Irak. I dokumentet åbnes der op for, at atomvåben kan bruges mod ikkeatomførende lande: Iran, Irak, Libyen og Syrien. Det er lande, der konkret nævnes i dokumentet, som blev behandlet på en høring den 14. februar 2002 i kongressen.

Hele denne udvikling af ensidige skridt på de afgørende sikkerheds- og nedrustningspolitiske områder må ses som et udtryk for USA's beslut-

ning om, at det alene kan afgøre, hvad der skal ske.

Et eksempel på denne holdning kan man finde beskrevet i Berlingske Tidende den 22. januar 2002. Her citeres en amerikansk politiker for den opfattelse, at verden slet ikke behøver nogen ny nedrustningstraktat.

Amerikanske politikere var i midten af januar 2002 på besøg i Moskva og gav her udtryk for, at når Rusland og USA efter 11. september er blevet ægte partnere, så skulle der ikke være nogen grund til at traktatfæste de nedskæringer af de langtrækkende atommissiler, som Bush lovede på topmødet med Putin i november 2001.

F.eks. sagde Curt Waldon, som er et rimeligt ledende republikansk medlem af Forsvarsudvalget i Repræsentanternes Hus: »Når vi laver aftaler med briterne eller franskmændene, behøver vi at ikke skrive ned, hvor mange enheder vi har. Vi er venner«.

Ifølge pressen diskuterede Bush og Putin på topmødet i november 2001 at nedskære antallet af sprænghoveder på de amerikanske atommissiler med to tredjedele til 1.700-2.200 over den næste 10-års-periode, og det blev jo præsenteret, som om USA havde tænkt sig at destruere disse sprænghoveder.

Da de konkrete nedrustningsforhandlinger gik i gang i midten af januar 2002, blev det jo så klart, at USA i første omgang blot havde tænkt sig at afmontere sprænghovederne og lægge dem på lager til eventuel senere brug. Kun en mindre del skulle destrueres.

Den fortolkning har naturligvis vakt vrede i Rusland, hvor Bushs løfter om nedrustning er blevet opfattet som en slags plaster på såret til russerne for den amerikanske skrotning af ABM-traktaten, der forbød et nationalt missilforsvar.

Kl. 11.25

Men hvad har Putin så fået til gengæld, og hvad har andre fået til gengæld?

Putin betegner den tjetjenske kamp for retfærdighed inden for den russiske føderation som terrorisme, og Bush har jo langt hen ad vejen accepteret dette.

Kina kan nu ligeledes gennemføre en national terrorlovgivning over for muslimske og tibetanske mindretal, som kræver menneskerettighederne opfyldt, men som nu drukner i USA's behov for en bred koalition mod terrorisme.

Det samme er tilfældet med den nye militæralliance med Usbekistan. Der er ikke nogen ædruelig politiker i den vestlige verden, som